

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

Barcelona i la guerrilla castrista

“Perquè conec pocs homes més lliures que GCI i sé que és un dels ‘great’ de la literatura mundial d’avui, més m’altera que en ple cor de la Barcelona hospitalària sigui factible la bestial intrusió dels pinxos barcelonins d’un castrisme agònic que s’empara en la retòrica antibloqueig per camuflar el deliri megatèric de Fidel.”

Que el castrisme pugui recórrer als seus agents per fer callar algú que ve a parlar de literatura a Barcelona és una de les circumstàncies més ignomioses del “*archivo de corte-sía*”. L’alt poder de la paraula de Guillermo Cabrera Infante va rebre una agressió equiparable a l’amoral: era exactament el silenci que volia imposar-li la barbàrie. Podíem pensar de seguida en el sotsobre dels *balseros* que fugen de l’Albània castrista quan la nit fosca s’ajaja sobre la mar del Carib.

A l’episodi de l’auditori de la Pedrera, un grapat d’agents castristes –vuit, nou o deu– intentaren d’agredir Cabrera Infante i digueren a l’autor de *Tres tristes tigres* que no és un escriptor, sinó un feixista i un assassí. En aquell instant, l’escriptor –presentat per Josep Cuní– parlava d’Ovidi. La nit abans, sempre de bon humor, havíem sopat tota una taula d’amics que escoltàvem Cabrera Infante amb la lliure fidelitat de qui l’ha conegut des de sempre enfrontat a la brutalitat de l’exili i amb una inimitable independència intel·lectual que li ha guanyat molts enemics i tots mediocres.

Perquè conec pocs homes més lliures que GCI i sé ben cert que és un dels *great* de la literatura mundial d’avui, més m’altera que en ple cor de la Barcelona hospitalària sigui factible la bestial intrusió dels pinxos barcelonins d’un castrisme agònic que s’empara en la retòrica antibloqueig per camuflar una tirania interminable, la fam i la prostitució, el deliri megatèric de Fidel. Davant la interrupció, Cuní proposà un consens democràtic, però els castristes no creien en la “democràcia de Cuní”. En nom de l’Organisme Defensa en Cuba, els últims esbirros del totalitarisme interrompien un acte de la Fira del Llibre cridant *¡Socialismo o muerte!* a la Barcelona postolímpica, la Barcelona de les

ONG, la Barcelona que busca nous models per a l’esquerra. Em temo que l’atac deu haver quedat impune. Potser en queda constància a la caixa negra d’algun consolat.

Castro ha fet tant com ha pogut per arraconar Cabrera Infante, per anul·lar en nom de la propaganda la grandesa d’una literatura que serà part de la vida molts anys després que el castrisme haurà deixat de dir mentides, practicar el libticidi i el delictes comú. Però uns altres ara per ara s’estimaran més comentar el sexe dels àngels i arrufar el nas amb carassa d’intel·lectual verge que analitzar la llei Helms-Burton com si fos la pràctica sanguinària d’una metròpoli imperial.

Dimarts, Cabrera Infante parlava de “Ella cantaba boleros” amb Marta Pessarrodona a la llibreria Laie, davant un públic de joves, lectors entusiastes. L’endemà al matí, Josep Cuní l’entrevistava a COM Ràdio i GCI va parlar de boleros, de Charles Boyer i dels costums sexuals dels cançers d’Austràlia. Al sopar de dimarts, tots ens havíem retrobat a l’Havana, amb Míriam Gómez i GCI. Ben bé podíem ser al restaurant El Carmelo, com els personatges de *Delito por bailar el cha-cha-chá*. No debades el bolero de Cabrera Infante i de Míriam Gómez és “Perfidia”.

A Laie algú li havia demanat si enyorava l’ànima de Cuba i ell havia dit que només enyorava la paraula de l’Havana. Al llibre, Fredisvunda García Valdés (“Fredy”) domina la nit de l’Havana amb els seus boleros i jo voldria recordar llargues converses amb Guillermo Cabrera Infante a ca seva de Londres, la seva predilecció pel pianista de la Brasserie Bombay, una nit gloriosa sopant al Ritz mentre, al violinista, li queia el perucó, però només veig la imatge d’un escriptor que a Barcelona no li han deixat parlar de literatura, de “Poesía pero prosa”.